

DÜŞMEYEN KALELER

Rahmi Severyahni

Tilki Kitap©

www.tilkikitap.com

tilki@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Editör: Gizem Eroğlu

Sayfa Tasarım: Yusuf Efe Civlez

Kapak Tasarım: Tekin Parmaksız

Kitappad
com

Kitaplobi
com

Kitapşeyleri
com

1. Basım, İstanbul, Eylül 2026

ISBN: 978-625-360-014-3

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

DÜŞMEYEN KALELER

Rahmi Severyahni

*Başta kendi annem olmak üzere, annelik makamının kutsiyetine
ve merhametine sahip olan tüm analara ithaf olunur.*

YAZAR HAKKINDA

Rahmi Severyahni, adalet, insan hakları ve toplumsal dönüşüm alanlarında uzun yıllar boyunca derinlemesine gözlemler yapmış, sistemin ve aile yapılarının karanlık odalarına tanıklık etmiştir. Kutsal değerlerin arkasına saklanan sahte cennetlerin ardındaki görünmez esaretleri, zebanilerle meleklerin aynı çatı altındaki savaşını yazan yazar; on yılların birikimini ve sızılarını adaletle yeniden inşa etmek için kalemi eline almıştır. Kadına yönelik şiddetin sadece fiziksel değil; sinisi psikolojik, sosyal ve hukuksal boyutlarını da sarsıcı yasal önerilerle ele alarak toplumsal farkındalık yaratmayı bir varoluş görevi kabul eder.

Yaşanan acıların, manipölasyonların ve yasal boşlukların ancak sessizlik bozularak aşılabileceğine inanan yazar, kalemini bir adalet kalkanı olarak kuşanmayı seçmiştir.

Kurgunun gücünü somut reform çağrılılarıyla birleştiren Severyahni; insanı kurban rolünden çıkarıp kendi hikâyesinin lideri yapmayı, dildeki prangaları kırmayı ve çocukların umutlarını korumak adına "Sadece İnsan" ortak paydasını büyütmeyi amaçlamaktadır. Yüzünü karanlığa dönmüş tüm ruhlara bir fener olmayı hedefleyen yazar, sessizliğin duvarlarını yıkacak edebi ve sosyal çalışmalarına kararlılıkla devam etmektedir.

“KADIN” YA DA “ERKEK” YOK SADECE “İNSAN” VAR

Yaşadıklarımın korkunçluğundan mı yoksa aşırı yorgunluktan mıdır bilinmez, artık hayatta yol alamadığımı hissediyorum. Yıllarca sığındığım, başıma gelen her şeyi anlamlandırarak tutunduğum “inanç” bile artık beni teselli edemiyor. Durup sorguluyorum: Zebanilerle meleklerin aynı dünyada hatta aynı hanede işi ne? Belki de melek olanın, zebaniyi dönüştürmesi umuluyordur. Ama ya karşılığında ödenen bedeller? Melek de zebaniyle yaşadıkça melekliğinden yitirmiyor mu? Yok olmamak için o da zebaniden kendine bir parçayı katmıyor mu? Ya da geliştirdiğini düşündüğü zekâsıyla zebanicilik oynayarak hayatta kalmaya çalışmıyor mu?

Neden kaçmak bu kadar zor? Vaktiyle kaçmayı denemiştim oysa ama sığınmayı düşündüğüm o cennet bahçesi meğer zebanilerin konağıymış. Allah kimseyi bu denli ağır imtihanlarla sınamasın; en azından kötülük ve iyiliğin uç sınırlarını aynı çatı altında bir araya getirmesin. Orta hâlli iyiliğin ve kötülüğün sınavı da orta hâlli oluyor, çevremizde görüyoruz. Ama uçtaki iyi ve kötü bir aradaysa ne olacak? Bu kahır yolculuğu nasıl sonlanacak? Oysa dışarıdan bakıldığında her şey bir cennet bahçesi...

Hayat beni o kadar yordu ki nereden başlayacağımı ya da nereye varmam gerektiğini karıştırdığım günlerden geçiyorum şu sıralar. Ama bildiğim bir şey varsa, o da ne kadar zor

günlerden geçersen geçeyim vazgeçmeyeceğim gerçeğidir. Çünkü ben vazgeçersen, ben ve benim gibiler için bütün kaleler düşer. O yüzden vazgeçmeyişi sizinle paylaşıyorum; siz de hiçbir koşulda ve durumda vazgeçmeyin diye... Aslına baktarsanız bize bahşedilen “hayat” çok güzel bir armağan. Ancak bazen hayata baktığımız pencерemiz bizi yanlış yönlendiriyor; sahip olduklarımızı değil, sadece sahip olamadıklarımızı gösteriyor. İşte o zaman mutluluk bizden günbegün uzaklaşıyor. Sonrasında ise ilk olarak hayal kurmayı bırakıyoruz, bir sonraki aşamada ise umudumuzu kaybediyoruz.

Penceremizin yönünü, bizi tüketen zebanilerden ve eksikliklerimizden alıp, içimizdeki o düşmeyen son kaleye çevirmeliyiz. Eğer kaçtığımız cennet bahçeleri zebanilerin konağı çıkıyorsa, çözüm başkalarının bahçesine sığınmak değil; kendi güvenli alanımızı, kendi ayaklarımızın üzerinde durarak inşa etmektir. Şiddetin yarattığı o derin yorgunluğu aşmanın ilk adımı, kaybettiğimiz o hayalleri küçük de olsa yeniden kurmaya başlamaktır. Bugün, bu yayında, o pencereleri temizlemek ve zebanilerin karanlığına inat, meleklerin kendi doğasını koruyarak hayatta kalabileceği somut dayanışma ağlarını ve çıkış yollarını konuşacağız.

İnsanoğlunun varlığından itibaren şiddet hep vardı maa- lesef. İnsanın bu anlamda en vahşi hayvan olduğunu söyleyebiliriz. Zira hayvanlar sadece hayatta kalmak için ve yaşamlarını idame ettirebilmek için bir başka canlıya zarar verir. Ama insan öyle mi?! İnsan, zarar vermek için çoğu zaman gerekçeye bile ihtiyaç duymaz, çoğu zaman sadece karşısındakine üstünlük taslamak için uygular şiddetini. Bazen de uyguladığı şiddeti “SEVGİ” gibi bir nedene bağlar. Ama aslında hiç bilmediği ve tatmadığı, sevgi diye tanımladığı ve anlamlandırdığı